

dere" er maaske mindre heldigt, for saa vidt Forholdet ogsaa gælder Kjøbenhavn, hvor jo Beløbet skal udbetales af Kommunekassen, og hvor der derfor ikke bliver Tale om Refusion. Der kan derfor være Tale om at sætte et andet Ord, f. Eks. „udbetale" i Stedet, men det kan jo let rettes til 3dje Behandling. — Endnu skal jeg gøre opmærksom paa Ændringsforslag Nr. 7, hvor der staar, at Kommunen har Ret til at forlange Afsoning, hvis Bidraget ikke bliver betalt. Det var maaske heldigt, der stod, at den ogsaa havde Ret til Udpantning. Vi have nemlig ment, at der var ingen Grund til at beholde Udpantning i saa stor Udstrækning som hidtil. Nu er det saaledes, at forinden Kommunen kan tilpligtes at betale, skal der foretages en Udpantningsforretning, der viser, at intet har været at faa, og det er, som der ogsaa er gjort opmærksom paa af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen), ret meningsløst, at der skal gøres Udpantning hos Fattiglemmer, hos Folk, der opholde sig paa Ladegaarden eller sidde i Fængsel, og som vides ikke at eje det mindste. Vi have ment at kunne gaa til at lade Politiets Skøn, om der er noget at foretage Udpantning i, være afgørende. Naar Sognefogden kommer for at udpante, skønner han jo ogsaa blot over det. Vi mené, vi kunne godt fritage for at sætte hele Apparatet i Gang med Vidner osv., men hvor der ikke har været Lejlighed til at skønne over det, fordi Faderen ikke har kunnet findes, men bagefter kommer til Stede, bør der ikke alene kunne forlanges Afsoning, men ogsaa foretages Udpantning. — De øvrige Ændringsforslag, som ikke vedrøre den forskudsvisé Udbetaling af Politikassen, eller hvorledes Politimesteren har at forholde sig for at faa Forsørgelsesspørgsmaalet afgjort, ere kun saadanne, der ere blevne nødvendige som Følge af disse ny Bestemmelser, og saadanne, som gaa ud paa at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, Loven af 1892 nu har, saaledes at alle Paragrafferne med Undtagelse af § 4 blive enslydende med, hvad der nu er Lov. De Bestemmelser, der findes i den nugældende Lovs § 4, ere de, der nu ere satte ind i Form af ny Paragraffer 4, 5, 6, 7 og 8. Med de Ord skal jeg af Hensyn til den fremrykkede Tid paa hele Udvalgets Vegne anbefale Ændringsforslagene til Tinget. Samtlige kommunale Raad i Landet ville være overordentlig taknemmelige for den Lettelse, de herved ville faa i det

Arbejde, alle Alimentionssager for Tiden paabyrde dem.

Justitsministeren (Rump): Jeg kan udtale mig ret kort angaaende de stillede Ændringsforslag. Som den ærede Ordfører sagde, kunne de deles i to Grupper, Ændringsforslagene Nr. 3—7, der gaa ud paa at give Bestemmelser svarende til dem, som findes i Lov af 1892 § 4, og saa de øvrige, som gaa ud paa at føre Forslagsstillernes Lovforslag i øvrigt, for saa vidt det ikke rammes af disse Nr. 3—7, tilbage til, hvad Indholdet var af Loven af 1892 §§ 1—3 og 5 til Slutningen. Det er gjort ret konsekvent; jeg kunde have ønsket det ærede Udvalg havde gjort det fuldt konsekvent og aftrykt Loven rent, men jeg vil i øvrigt indrømme, at Indholdet er ganske det samme, kun er der paa enkelte Steder foretaget en lille Forandring i Udtrykket, og somme Steder har man flyttet en enkelt Bestemmelse over i en anden Paragraf. Men det er ganske rigtigt, at hvis dette Forslag vedtages, vil der i alt væsentligt kun være foretaget en Forandring i § 4 i Lov af 1892. Men samtidig med, at man søger saa vidt muligt at bibeholde, hvad der kan bibeholdes, foretages en Forandring, der er ret indgribende, men mod hvilken jeg dog ikke skal have noget at erindre, selvfølgelig forudsat, at det andet Ting maatte slutte sig dertil.

Det er ganske rigtigt, som det siges i Betænkningen, at det at skaffe Barnemødrene det dem efter Resolution tilkommende Underholdsbidrag fra først af var en Politisag, men at man af Hensyn til Moderen i Loven af 1888 drog Kommunerne med ind deri, og at man ved Loven af 1892 samtidig med, at man foretog forskellige Ændringer, søgte at lette Kommunerne noget ved at ty i større Omfang end efter Loven af 1888 til Politiovrigheden; men, hvad jeg skal tilføje, jeg maa erkende, at Loven af 1892 ikke er bleven anvendt efter sin Ordlyd, idet Kommunerne jo i ikke ringe Omfang have udført det Arbejde, der paahviler Politimesteren og derved er det blevet besværligere for Kommunerne, end det behøvede at være. Nu kan det gerne være, at disse Bestemmelser maaske ville, i ethvert Tilfælde i forskellige Politimestres Øjne, kunne synes at lægge en noget forøget Byrde paa Politiet, men det er i Virkeligheden ikke saa. Jeg tror ikke, at Politimestrene ville faa mere at bestille, end de have, naar Loven af 1892 bliver anvendt efter sin Ordlyd. Ganske vist